DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1945 r.

Nr. 20

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

131.

Ustawa

z dnia 6 maja 1945 r.

o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów.

Rozdział I.

Rehabilitacja osób wpisanych do trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej.

Art. 1. Obywatele Państwa Polskiego, wpisani po dniu 31 sierpnia 1939 r. na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej, wcielonych przemocą przez okupanta do Rzeszy Niemieckiej oraz na obszarze byłego Wolnego Miasta Gdańska do trzeciej lub czwartej grupy niemieckiej listy narodowej (Deutsche Volksliste) lub do grupy t. zw. „Leistungs-Pole", posiadają pełnię praw obywatelskich, jeżeli wciągnięci zostali na tę listę wbrew swojej woli lub pod przymusem, a swoim zachowaniem wykazali polską odrębność narodową.

Art. 2. (1) Obywatele, wymienieni w art. 1, którzy ukończyli 14 lat, winni złożyć właściwej władzy administracji ogólnej 1-ej instancji deklarację wierności Narodowi i demokratycznemu Państwu Polskiemu.

(2) Władza administracyjna, przyjmując deklarację, wyda składającemu odpowiednie zaświadczenie, które ważne jest na okres 6-ciu miesięcy, zarządzając równocześnie ogłoszenie o złożeniu deklaracji.

Art. 3. Kto wie o tym, że osoba wymieniona w art. 1 została z własnej woli wpisana do 3-ej lub 4-ej grupy niemieckiej listy narodowej lub też zachowanie się tej osoby w okresie okupacji nie dało się pogodzić z polską odrębnością narodową, powinien powiadomić o tym władze bezpieczeństwa publicznego lub prokuratora specjalnego sądu karnego.

Art. 4. Wskutek tego zawiadomienia władze bezpieczeństwa publicznego lub prokurator specjalnego sądu karnego skieruje sprawę — w miarę wyników dochodzenia — do sądu grodzkiego (art. 11), który po przeprowadzeniu jawnej rozprawy wyda postanowienie stosownie do przepisów art. 16. Do postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 15—19.

Art. 5. (1) Jeżeli w ciągu okresu, o którym mowa w art. 2 ust. (2), nie zostanie wszczęte postępowanie według art. 4, władza admini-

stracyjna wyda osobie, która złożyła deklarację, zaświadczenie stałe.

(2) Wydanie zaświadczenia stałego nie wyłącza późniejszego wszczęcia postępowania w trybie art. 4.

Art. 6. Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z interesowanymi Ministrami ustali w drodze rozporządzenia właściwość władz administracyjnych i tryb postępowania przy przyjmowaniu deklaracji i wydawaniu zaświadczeń.

Art. 7. Kto nie złoży deklaracji (art. 2), podlega skutkom przewidzianym w art. 16 na wypadek nieuwzględnienia wniosku o rehabilitację.

Art. 8. (1) Na obszarach, na których nie był powszechnie stosowany przymus przez okupanta przy wciąganiu na niemiecką listę narodową, osoby wymienione w art. 1 powinny oprócz zgłoszenia deklaracji wierności Narodowi i demokratycznemu Państwu Polskiemu wykazać, że zostały wbrew swojej woli lub pod przymusem wpisane na niemiecką listę narodową.

(2) Minister Administracji Publicznej określi w porozumieniu z Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego i Ministrem Sprawiedliwości obszary, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Rozdział II.

O warunkach i sposobie rehabilitacji osób wpisanych do drugiej grupy niemieckiej listy narodowej.

Art. 9. (1) Obywatele Państwa Polskiego, wpisani po dniu 31 sierpnia 1939 r. na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej wcielonych przemocą przez okupanta do Rzeszy Niemieckiej oraz na obszarze byłego Wolnego Miasta Gdańska do drugiej grupy niemieckiej listy narodowej (DeutscheWolksliste) lub zaliczeni do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta, mogą wystąpić z wnioskiem o rehabilitację.

(2) Z osobami, wymienionymi w ust. (1), zrównane są osoby, wpisane do trzeciej grupy niemieckiej listy narodowej, co do których była władza okupacyjna niemiecka zrzekła się odwołania ich niemieckiej przynależności państwowej (Staatsangehoerige auf Widerruf mit Verzicht auf den Widerruf).

Art. 10. (1) Za zrehabilitowanego może być uznany ten, kto udowodni, że został wpisany do drugiej grupy niemieckiej listy narodowej wbrew swojej woli lub pod przymusem, a swoim postępowaniem wykazał polską odrębność narodową.

(2) Przepis ust. (1) ma również zastosowanie do osób wpisanych do trzeciej grupy niemieckiej listy narodowej, co do których była władza okupacyjna niemiecka zrzekła się odwołania ich niemieckiej przynależności państwowej (Staatsangehoerige auf Widerruf mit Verzicht auf den Widerruf), a ponadto do osób, zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta.

Art. 11. (1) Wniosek o rehabilitację należy złożyć na piśmie w sądzie grodzkim miejsca zamieszkania, które wnioskodawca posiadał w dniu 1 stycznia 1945 r.

(2) Minister Sprawiedliwości określi w rozporządzeniu wykonawczym treść wniosku o rehabilitację oraz termin składania go dla poszczególnych okręgów sądowych.

Art. 12. (1) Sąd grodzki rozpoznaje wniosek o rehabilitację w składzie jednego sędziego i dwóch ławników, wyznaczonych przez prezydium miejskiej lub gminnej rady narodowej.

(2) Sposób powoływania ławników do sądów grodzkich ustali Minister Sprawiedliwości w rozporządzeniu wykonawczym.

Art. 13. (1) Po złożeniu wniosku o rehabilitację sąd grodzki zarządzi na koszt wnioskodawcy ogłoszenie o wszczęciu postępowania rehabilitacyjnego przez wywieszenie zawiadomienia w budynku sądu oraz rady narodowej właściwej według miejsca zamieszkania wnioskodawcy. Sąd grodzki może nadto podać o tym do wiadomości publicznej w jednym lub więcej pism periodycznych. W ogłoszeniach wezwie sąd wszystkie osoby, które wiedzą o szkodliwej działalności wnioskodawcy względem Narodu Polskiego, aby o tym doniosły sądowi.

(2) Sąd wyznaczy rozprawę nie wcześniej, niż po upływie 30 dni od daty ogłoszenia.

Art. 14. Rozprawa nad wnioskiem o rehabilitację jest jawna. W rozprawie może brać udział prokurator specjalnego sądu karnego lub przedstawiciel organów władz bezpieczeństwa publicznego. Niestawiennictwo prokuratora lub przedstawiciela organów władz bezpieczeństwa publicznego nie wstrzymuje przeprowadzenia rozprawy.

Art. 15. Postępowanie przed sądem grodzkim odbywa się według przepisów kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie zawierają odmiennych postanowień.

Art. 16. Sąd grodzki orzeka postanowieniem, w którym w razie uwzględnienia wniosku uznaje, że wnioskodawca posiada pełnię praw obywatelskich i nakazuje zwolnienie jego majątku spod zajęcia, dozoru i zarządu, w razie zaś odrzucenia wniosku postanawia: umieszczenie wnioskodawcy na czas nieoznaczony w miejscu odosobnienia (obozie), poddanie go przymusowej pracy, utratę na zawsze praw publicznych oraz obywatelskich praw honorowych, tudzież przepadek całego mienia. Sąd może ponadto postanowić przepadek mienia

żyjących z wnioskodawcą bliskich członków rodziny.

Art. 17. (1) Postanowienie sądu, uwzględniające wniosek, winno zawierać uzasadnienie.

(2) Odpis postanowienia z uzasadnieniem należy przesłać prokuratorowi specjalnego sądu karnego.

(3) Na postanowienie nie uwzględniające wniosku nie służy zażalenie. Prokurator specjalnego sądu karnego może wnieść zażalenie na postanowienie sądu, uwzględniające wniosek do specjalnego sądu karnego w terminie jednego miesiąca od daty doręczenia odpisu postanowienia z uzasadnieniem.

Art. 18. Specjalny sąd karny rozpoznaje zażalenie prokuratora na posiedzeniu jawnym w składzie 3 sędziów, stosownie do przepisów dekretu z dnia 12 września 1944 r. o specjalnych sądach karnych dla spraw zbrodniarzy faszystowsko - hitlerowskich (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 21).

Art. 19. (1) W ciągu 10 lat od daty wydania postanowienia rehabilitującego, może prokurator specjalnego sądu karnego żądać ponownego rozpoznania sprawy w razie ujawnienia okoliczności nieznanych w poprzednim postępowaniu.

(2) Właściwym do rozpoznania jest specjalny sąd karny, w którego okręgu sąd grodzki rozpoznał wniosek o rehabilitację.

(3) Przepis art. 18 ma tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 20. Kto nie zgłosił wniosku o rehabilitację, podlega skutkom przewidzianym w art. 16 na wypadek nie uwzględnienia wniosku o rehabilitację.

Rozdział III.

Opis i zajęcie majątku.

Art. 21. (1) Na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej wcielonych przemocą przez okupanta do Rzeszy Niemieckiej oraz na obszarze byłego Wolnego Miasta Gdańska podlegają opisowi i zajęciu znajdujące się tam majątki:

a) obywateli Rzeszy Niemieckiej (Reichsbuerger-Reichsdeutsche),

b) osób narodowości niemieckiej bez względu na ich przynależność państwową, z wyjątkiem osób wpisanych do trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej,

c) obywateli polskich wpisanych przez byłe władze okupacyjne niemieckie do pierwszej lub drugiej grupy niemieckiej listy narodowej (Deutsche Volksliste),

d) obywateli polskich, którzy na terenach tak zwanej Generalnej Gubernii lub województwa białostockiego, bądź zadeklarowali swoją przynależność do narodowości niemieckiej (Deutsche Volkszugehoerigkeit) lub swoje pochodzenie niemieckie (Deutschstaemmig), bądź faktycznie korzystali z praw i przywilejów z tytułu przynależności do narodowości niemieckiej lub pochodzenia niemieckiego,

e) obywateli polskich wpisanych do trzeciej grupy niemieckiej listy narodowej, co do których byłe władze okupacyjne niemieckie zrzekły się odwołania ich niemieckiej przynależności państwowej (Staatsangehoerige auf Widerruf mit Verzicht auf den Widerruf).

(2) Z osobami wymienionymi w ust. (1) zrównane są osoby, które nie mogą przedstawić żadnego dowodu tożsamości, wydanego przez byłe władze okupacyjne niemieckie, lub zastępczego dowodu tożsamości (art. 27).

(3) Zmiany we własności lub posiadaniu majątku dokonane po dniu 31 sierpnia 1939 r. nie stoją na przeszkodzie opisowi i zajęciu.

Art. 22. Opisu i zajęcia majątków wymienionych w art. 21 dokonają właściwe urzędy skarbowe stosownie do przepisów, wydanych w tym przedmiocie przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 23. Zabronione i nieważne z mocy samego prawa są wszelkie umowy w przedmiocie przeniesienia własności, obciążenia i rozporządzenia w inny sposób pod jakimkolwiek bądź tytułem majątkami, podlegającymi opisowi i zajęciu (art. 21).

Art. 24. Dozór i zarząd majątków opisanych i zajętych należy do władzy skarbowej, która może powierzyć wykonanie tego dozoru i zarządu bądź innym organom władzy publicznej, bądź instytucjom społecznym lub osobom prywatnym. Władza skarbowa może też pozostawić dozór i zarząd właścicielowi lub posiadaczowi majątku.

Art. 25. Przepisy niniejszego rozdziału nie naruszają w niczym postanowień dekretów z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13) oraz z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82).

Rozdział IV

Zastępcze dowody tożsamości.

Art. 26. (1) Osoby, zamieszkałe na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej, wcielonych

przemocą przez okupanta do Rzeszy Niemieckiej oraz na obszarze byłego Wolnego Miasta Gdańska, które nie posiadają dowodów tożsamości wydanych przez byłe władze okupacyjne niemieckie, winny zgłosić się do właściwych organów władz bezpieczeństwa publicznego celem uzyskania zastępczych dowodów tożsamości.

(2) Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami ustali tryb wydawania zastępczych dowodów tożsamości oraz termin, w ciągu którego należy zgłaszać się po nie na poszczególnych obszarach Państwa.

Art. 27. Kto nie wykona obowiązku, określonego w art. 26, podlega skutkom, przewidzianym w przepisach niniejszego dekretu dla osób, wpisanych przez byłe okupacyjne władze niemieckie do drugiej grupy niemieckiej listy narodowej (Deutsche Volksliste).

Rozdział V
Postanowienia karne.

Art. 28. Kto usuwa majątek spod opisu i zajęcia (art. 21), albo udziela w tym pomocy, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

Art. 29. Kto udziela pomocy osobie, która nie złożyła w terminie wniosku o rehabilitację (art. 11), lub której wniosek o rehabilitację został odrzucony (art. 16), w szczególności przez jej ukrywanie, żywienie lub zaopatrywanie w dowody osobiste, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5 albo karze śmierci.

Art. 30. Do orzekania w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 28 i 29 właściwe są specjalne sądy karne.

Rozdział VI
Przepisy końcowe.

Art. 31. Przepisy niniejszej ustawy nie mają zastosowania na obszarach województwa białostockiego.

Art. 32. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej oraz Skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Art. 33. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w z. Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Administracji Publicznej:
Edward Ochab

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 maja 1945 r. Nr 17, poz. 96)

132.
Uchwała Rady Ministrów
z dnia 24 maja 1945 r.

w sprawie środków zmierzających do osiągnięcia równowagi budżetowej.

Uznając zasadę równowagi między dochodami a wydatkami Państwa za naczelne zagadnienie gospodarki finansowej, do której powołany jest Minister Skarbu, Rada Ministrów postanawia:

1. Wszystkie Ministerstwa podejmą niezwłocznie prace nad zaprojektowaniem zwiększenia dochodów państwowych w podległych im resortach. Wyniki prac wraz z odnośnymi projektami zostaną przesłane Ministerstwu Skarbu do dnia 10 czerwca r. b.

2. Minister Skarbu zbada gospodarkę tych instytucyj państwowych, które powinny być dochodowymi w budżecie i przedstawi wyniki badań i wnioski Radzie Ministrów.

3. Poleca się Ministrowi Skarbu odnośnie do całego budżetu państwowego a poszczególnym Ministrom odnośnie do budżetów ich resortów stopniowo, stale redukować rozmiary budżetu uzupełniającego.

4. Przyjęcie nowych pracowników może nastąpić tylko w granicach etatów, objętych uchwalonym prowizorium budżetowym.

W przypadku, gdy zachodzi konieczność przyjęcia pracownika, dla którego nie ma etatu, resortowe Ministerstwo winno wystąpić do

Ministerstwa Skarbu o dodatkowe zwiększenie etatu zgodnie z procedurą wystąpień o dodatkowe kredyty.

Ministerstwo Skarbu może z uwagi na tereny wyzwolone zastosować odchylenie od powyższej zasady.

5. Utworzenie nowej instytucji, przedsiębiorstwa czy zakładu jak również uchwalenie nowego dekretu czy rozporządzenia powodującego nowe wydatki dla Skarbu Państwa względnie zawarcie umowy, powodujące wydatki ze Skarbu Państwa, bądź nieprzewidziane w budżecie bądź angażujące Skarb Państwa na okres dłuższy, może mieć miejsce tylko po uprzedniej ocenie zamierzenia ze strony budżetowej przez Ministra Skarbu i uzyskania jego zgody.

6. Dotowanie instytucyj prawa publicznego i stowarzyszeń społecznych może mieć miejsce tylko na podstawie prawidłowych przedłożeń budżetowych.

Wyjątki od tej zasady mogą mieć miejsce:

a) odnośnie do stowarzyszeń społecznych i politycznych — za zgodą Prezesa Rady Ministrów;

b) odnośnie do związków samorządowych i innych instytucyj prawa publicznego — za zgodą Ministra Skarbu w porozumieniu z resortowym Ministrem.

7. Związki samorządowe i inne instytucje prawa publicznego obowiązane są do końca miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymały subwencję, złożyć Ministrowi Skarbu i resortowemu Ministrowi sprawozdanie z zużycia subwencji. Niezłożenie sprawozdania wstrzymuje wypłaty budżetowe i udzielanie kredytów.

8. Celem zapewnienia jedności kasowej Minister Skarbu wyda w terminie do dnia 15 czerwca zarządzenia w sprawie gospodarki kas autonomicznych Ministerstw, przedsiębiorstw i wszelkich zakładów.

9. W związku z uprawnieniami Ministra Skarbu, przewidzianymi w pkt. 2 i 3 Minister Skarbu ma prawo wyznaczać inspektorów w swoim zastępstwie z pośród podległych mu urzędników względnie powoływać rzeczoznawców w celu współdziałania w wykonywaniu budżetu danego resortu lub samorządu i w celu informacyjnego wglądania w ich ustrój i tok urzędowania.

10. Poszczególni Ministrowie wyznaczą u siebie imiennie urzędników odpowiedzialnych za układanie i wykonywanie budżetu resortu. Do zadań wspomnianego urzędnika będzie należało czuwanie nad przestrzeganiem przepisów odnoszących się do gospodarki budżetowej.

Nazwiska urzędników zostaną zakomunikowane Ministrowi Skarbu. Do zadań wspomnianych urzędników należeć będzie również utrzymywanie stałego kontaktu z Ministerstwem Skarbu w sprawach budżetowych.

133.

Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 7 maja 1945 r.

o utracie mocy prawnej dekretów: o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów oraz o majątkach opuszczonych i porzuconych.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 15 sierpnia 1944 r. o tymczasowym trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 3) i ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustaw (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) wobec nie przedłożenia przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej na najbliższym plenarnym posiedzeniu Krajowej Radzie Narodowej do zatwierdzenia dekretów, utraciły moc prawną:

1) dekret z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 30) wraz z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 kwietnia 1945 r. w sprawie warunków i sposobu rehabilitacji osób wpisanych do drugiej grupy niemieckiej listy narodowej lub zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych przez okupanta oraz osób z nimi zrównanych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 70) i Ministra Bezpieczeństwa Publicznego z dnia 14 kwietnia 1945 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 28 lutego 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów w przedmiocie zastępczych dowodów tożsamości (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 77),

2) dekret z dnia 2 marca 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45).

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

134.

Zarządzenie Ministra Skarbu

z dnia 4 czerwca 1945 r. L. D. VI. 15462/1288/45

w sprawie wydawania drożdży z drożdżowni i nadzoru skarbowego nad rozdziałem drożdży za zniżonym podatkiem spożywczym.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Rozporządzenie z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 84) ustala, że zniżonemu podatkowi spożywczemu w wysokości 10.— zł od 1 kg podlegają drożdże piekarniane wydawane na kartki żywnościowe oraz na cele lecznicze za receptą lekarza w ilościach nieprzekraczających jednorazowo 100 g (drożdże I kategorii).

Drożdże piekarniane wydawane z drożdżowni na wszelkie inne cele (drożdże II kategorii) podlegają stosownie do dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 67) normalnemu podatkowi spożywczemu.

Zgodnie z uchwałami Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 marca i 6 kwietnia 1945 r., sprzedaż całej wyprodukowanej ilości drożdży należy do Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, które w drodze bezpośrednich dyspozycyj do zarządów drożdżowni rozprowadza drożdże I kategorii po cenie fabrycznej 20 zł za 1 kg dla ludności pracującej nierolniczej na kartki żywnościowe oraz na cele lecznicze za receptą lekarską w ilościach nieprzekraczających jednorazowo 100 g zaś pozostałą resztę drożdży II kategorii na wolny rynek poprzez istniejące organizacje rozdzielcze, po cenie fabrycznej 1.500 zł za 1 kg

Wydawanie drożdży I kategorii po cenie fabrycznej 20 zł za 1 kg na cele aprowizacyjne w innym trybie aniżeli rozdział kartkowy będzie się odbywało w drodze bezpośredniej dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu do zarządów drożdżowni, wydawanej po uprzednim każdorazowym pisemnym porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i z powołaniem się na nie.

W związku z tym uchylam zarządzenie z dnia 21 kwietnia r. b. L. D. VI. 7894/45 w sprawie wydawania drożdży po cenie ulgowej. Równocześnie dla zapobieżenia nadużyciom przy rozdziale drożdży I kategorii zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Aprowizacji i Handlu roztoczenie nadzoru skarbowego nad rozdziałem tych drożdży w terenie.

W tym celu:

1) o każdorazowej dyspozycji na zakup w drożdżowni drożdży I kategorii Ministerstwo Aprowizacji i Handlu zawiadomi władzę skarbową II instancji (obecnie izbę skarbową, w przyszłości izbę akcyzowo - celną), w okręgu administracyjnym której znajduje się siedziba instytucji (urzędu lub firmy) pobierającej drożdże w drożdżowni.

2) Władza Skarbowa II instancji skieruje zawiadomienie do właściwych terytorialnie władz i organów skarbowych.

3) Instytucja zakupująca drożdże I kategorii obowiązana jest:

   a) prowadzić szczegółowy wykaz dalszych odbiorców tych drożdży,

   b) zebrać i sprawdzić dowody stwierdzające przeprowadzenie przepisowego rozdziału drożdży (odcinki kart żywnościowych i recepty lekarskie) oraz

   c) zgłosić cały materiał dowodowy po ukończeniu rozdziału każdej partii drożdży właściwej terytorialnie władzy skarbowej I instancji (obecnie Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych, w przyszłości Urząd Akcyzowy), w celu przeprowadzenia kontroli.

4) Urzędnikom Kontroli Skarbowej służy prawo przeprowadzania w każdej chwili kontroli sprzedaży drożdży I kategorii w sklepach i zakładach, którym zostanie zlecona ta sprzedaż.

Podając powyższe do wiadomości polecam bezzwłocznie wydać zarządzenia co do praktycznego zastosowania podanego wyżej trybu kontroli skarbowej nad rozdziałem drożdży I kategorii.

za Ministra Skarbu — Podsekretarz Stanu:

Dr. *L. Kurowski*

135.

Zarządzenie Ministra Skarbu

z dnia 12 czerwca 1945 r.

w sprawie regulaminu służby inspektorów w Departamencie Podatkowym.

Zatwierdzam załączony do niniejszego regulamin służby inspektorów w Departamencie Podatkowym.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1945 roku.

Regulamin służby Inspektorów w Departamencie Podatkowym.

Postanowienia wstępne.

§ *1.* Inspektorzy dzielą się na: ogólnych i specjalnych.

§ 2. (1) Zadaniem inspektora ogólnego jest przeprowadzanie inspekcji i zdawanie sprawozdań z ogólnego stanu agend Izb Skarbowych i podległych im urzędów w zakresie podatków bezpośrednich.

(2) Zadaniem inspektora specjalnego jest przeprowadzanie inspekcji i zdawanie sprawozdań z odcinkowego stanu agend Izb Skarbowych i podległych im urzędów, w szczególności w zakresie akcji wymiarowej, poborowej, księgowości, podatków lub egzekucyjnej.

Inspektorzy ogólni.

§ *3.* (1) Dla celów inspekcyj ogólnych wyznacza się okręgi inspekcyjne.

(2) Okręg inspekcyjny obejmuje teren administracyjny jednej lub większej ilości izb skarbowych.

§ *4.* Inspekcje ogólne odbywają się zgodnie z planem.

Roczny plan inspekcji ogólnych z podziałem na okręgi inspekcyjne układa Naczelnik Wydziału Administracyjnego po uzgodnieniu z Dyrektorem Departamentu Podatkowego.

§ *5.* Inspektorów Ogólnych grupuje się w Wydziale Administracyjnym Departamentu Podatkowego. Podlegają oni służbowo bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu, funkcyjnie zaś Naczelnikowi Wydziału Administracyjnego.

§ *6.* Obowiązkiem Inspektora Ogólnego jest czuwanie nad dokładnym i zgodnym z obowiązującymi przepisami oraz instrukcjami, wykonywaniem służby w Izbach Skarbowych i Urzędach Skarbowych (rewizyjnych) okręgu inspekcyjnego drogą przeprowadzania inspekcji ogólnych lub doraźnych i w tym zakresie inspektor ogólny odpowiedzialny jest za stan służby podatkowej w okręgu inspekcyjnym. Powinien on przeprowadzać inspekcje nietylko na polecenie przełożonych ale także z własnej inicjatywy.

§ *7.* Zadaniem inspekcji ogólnej jest zbadanie stanu służby podatkowej w Izbie Skarbowej oraz w okręgu administracyjnym podległym tejże Izbie. Przed wyjazdem na inspekcje — inspektor ogólny powinien zgłosić się u właściwych naczelników wydziałów Departamentu Podatkowego jak również u Dyrektora Departamentu Ogólnego i Budżetowego — i odebrać stamtąd odpowiednie zlecenia i wskazówki.

§ *8.* Inspekcję ogólną rozpoczyna się od opisu stanu gospodarczego okręgu inspekcyjnego Izby Skarbowej ze szczególnym uwzględnieniem głównych gałęzi przemysłu i handlu reprezentowanego w tym okręgu. Następnie inspektor ogólny obowiązany jest przedstawić szczegółowe dane cyfrowe wg przepisów instrukcji podatkowej, rachunkowej i egzekucyjnej odnoszące się do przypisów, wpływów i zaległości podatkowych kolejno we wszystkich podatkach, pozycyj wymiarowych, ilości zaległych tytułów wykonawczych i postępach akcji wymiarowej, rachunkowej i egzekucyjnej, tudzież przytoczyć krytyczne uwagi w tym zakresie, podając te dane cyfrowe szczegółowej analizie. Specjalną uwagę winien zwrócić inspektor na to, aby postępowanie władz skarbowych było zgodne z obowiązującymi przepisami prawnymi i aby wykorzystane zostały wszystkie źródła podatkowe. Nadto Inspektor powinien w drodze lustracji terenowej skonfrontować tak zebrany materiał z istotnym przebiegiem pracy w urzędach skarbowych i urzędach rewizyjnych i sprawdzić wyprowadzone przez siebie wnioski z materiału ogólnego, o którym wyżej mowa drogą oceny technicznego przebiegu pracy, rozważając wydajność pracy personelu okręgu, skuteczność i przydatność do służby tego personelu oraz oceniając wyniki poszczególnych agend władz skarbowych I instancji, a w szczególności ob-

sługę buchalteryjną i zaopatrzenie rzeczowe tych władz. W końcu inspektor powinien przytoczyć stan etatów i wykorzystanie tychże w służbie oraz scharakteryzować ogólne wyniki pracy w okręgu Izby Skarbowej.

§ *9*. Inspekcja ogólna nie powinna w zasadzie trwać dłużej niż 1 miesiąc.

§ *10*. Po powrocie z inspekcji, inspektor obowiązany jest przedłożyć szczegółowe sprawozdanie z przytoczeniem danych cyfrowych w układzie wynikającym z § 8.

§ *11*. Sprawozdanie powinno być napisane w tylu egzemplarzach ile komórek ustrojowych może być zainteresowanych jego wynikami i udzielone każdej z nich w odpisie do wiadomości.

§ *12*. Równocześnie z przygotowaniem sprawozdania inspektor obowiązany jest zaprojektować w odniesieniu do służby podatkowej odpowiednie zarządzenia poinspekcyjne.

§ *13*. Na żądanie inspektor ogólny składa Ministrowi Skarbu, Wiceministrowi i Dyrektorom Departamentów oraz Naczelnikom Wydziałów w Departamencie Podatkowym swoją opinię co do wyników prac Dyrektorów Izb Skarbowych i podległego im okręgu administracyjnego.

§ *14*. Inspekcje doraźne przeprowadza inspektor ogólny w celu stwierdzenia wykonania zarządzenia poinspekcyjnego oraz w innych szczególnych przypadkach na żądanie przełożonych lub z własnej inicjatywy za ich zgodą.

§ *15*. Wszystkie Wydziały Departamentu Podatkowego obowiązane są informować właściwych inspektorów ogólnych o ważniejszych zarządzeniach odnoszących się do izb skarbowych danego okręgu inspekcyjnego oraz udzielać im w odpisie okólniki i zarządzenia o charakterze precedensowym.

§ *16*. Inspektorzy ogólni mogą być używani do pracy w służbie wewnętrznej w zakresie prac o charakterze ustawodawczym i instrukcyjnym.

Inspektorzy specjalni.

§ *17*. Inspektorów specjalnych grupuje się przy właściwych Wydziałach Departamentu Podatkowego. Podlegają oni służbowo i funkcyjnie naczelnikowi danego Wydziału.

§ *18*. Inspektor specjalny przeprowadza inspekcje doraźne w zakresie swej specjalności (finanse komunalne, rachunkowość podatkowa, egzekucja administracyjna, podatki, opłaty).

§ *19*. Inspekcje doraźne przeprowadza się: 1) w celu zebrania materiałów rzeczowych do badań i studiów na danym odcinku, 2) w celu kontroli incydentalnej na tle konkretnego wypadku służbowego, 3) w celu doryweczej kontroli stanu agend danego odcinka, 4) w celu całkowitej kontroli stanu agend danego odcinka zarówno w Izbie Skarbowej jak i podległych jej urzędom.

§ *20*. Dla celów inspekcyj doraźnych nie tworzy się okręgów inspekcyjnych. Studia, tudzież kontrolę agend może przeprowadzać inspektor specjalny zarówno na terenie jednej, jak i kilku Izb Skarbowych.

§ *21*. W toku inspekcji doraźnej inspektor specjalny powinien zebrać dane statystyczne odnoszące się do stanu gospodarczego okręgu w tym zakresie, w jakim one mają wpływ na badany przedmiot tudzież inne dane statystyczne niezbędne dla właściwego rozwiązania tematu i wyciągnięcia właściwych wniosków.

§ *22*. Z przeprowadzonej inspekcji inspektor specjalny składa sprawozdanie Naczelnikowi Wydziału oraz za jego pośrednictwem Dyrektorowi Departamentu i opracowuje zarządzenia poinspekcyjne. Odpis sprawozdania i zarządzenia poinspekcyjnego należy udzielić właściwemu inspektorowi ogólnemu.

§ *23*. Przed wyjazdem inspektor specjalny powinien zgłosić się u Dyrektora Departamentu I oraz u Naczelników Wydziałów Departamentu Podatkowego w celu odebrania ewentualnych zleceń oraz zakomunikować swój wyjazd właściwemu inspektorowi ogólnemu.

§ *24*. Inspektor specjalny jest zasadniczo urzędnikiem służby wewnętrznej a zatem jest używany do normalnych prac Departamentu Podatkowego.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Cena numeru niniejszego zł. 8,00. Prenumerata miesięczna zł. 20.—.

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.
Prenumeratę przyjmuje się za czas od m. maja 1945 r. t. j. od Nr. 10 Dziennika Urzędowego. Cena kompletu za m kwiecień 1945 r. (od Nr. 1 do Nr. 9) wynosi zł. 90.—.
Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.